

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Elišky Mrázkové a JUDr. Pavla Vlacha v právní věci

žalobců: a) **Pavel G.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
b) **Milena G.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
c) **Milan G.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
d) **Kamila G.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Václavem Hochmannem
sídlem Rašínova 68, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo dopravy**, IČO 66003008
se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4
jako vedlejšího účastníka na straně žalované
zastoupeného advokátem JUDr. Jířím Drápalem
sídlem Horní náměstí 12, 755 01 Vsetín

o zaplacení 1 459 356 Kč s příslušenstvím, 1 423 773 Kč s příslušenstvím a 1 321 604 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobců proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. Května 2019, č.j. 25 C 41/2014-319,

takto:

Odvolání žalobců **se odmítá.**

Odůvodnění:

Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh žalobců na přerušování řízení do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu o ústavní stížnosti žalobců vedené pod sp. zn. III. ÚS 1325/19 podle ust. § 109 odst. 2 o.s.ř., neboť nejde řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu. Meritorní rozhodnutí obecných soudů v dané věci je pravomocné a dovolání bylo odmítnuto. S odkazem na ust. § 169 odst. 2 o.s.ř. usnesení neobsahuje odůvodnění.

Proti usnesení podali žalobci odvolání s tím, že návrh na přerušování řízení byl podán důvodně a toto mělo být přerušeno. Otázka, která je předložena Ústavnímu soudu a která má zásadní vliv i pro toto řízení, je, zda užívání pozemků žalobců bez právního důvodu žalovaným má odpovídat tržnímu nájemnému či nikoli. Podle názoru žalobců měl soud v této věci vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu a nikoli návrh žalobců zamítnout. Žalobci jsou si vědomi toho, že podle ust. §

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

202 odst. 1 písm. g/ o.s.ř. není proti usnesení odvolání přípustné, vidí v tom ale rozpor s ústavním pořádkem, konkrétně čl. 1 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod zvláště za situace, kdy by soud řízení přerušil a proti takovému rozhodnutí odvolání přípustné je. Proto by mělo být toto ustanovení o.s.ř. zrušeno a v tomto směru navrhli, aby odvolací soud předložil návrh Ústavnímu soudu na zrušení tohoto ustanovení občanského soudního řádu. Jakmile bude toto ustanovení zrušeno, navrhli, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti usnesení, kterým byl zmítnut návrh na přerušování řízení podle ust. § 109 a 110 o.s.ř. není podle ust. § 202 odst. 1 písm. g/ o.s.ř. odvolání přípustné. Odvolací soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), podle ust. § 218 písm. c/ o. s. ř. nepřípustné odvolání odmítl. Odvolací soud neshledává žádný důvod, proč by měl věc předkládat Ústavnímu soudu pro zrušení ust. § 212 odst. 1 písm. g/ o.s.ř.

Nad rámec uvedeného odvolací soud dodává, že v daném případě odvolání žalobců směřuje proti usnesení, kterým byl zamítnut návrh žalobců na přerušování řízení podle ust. § 109 odst. 2 o.s.ř. Řízení mělo být přerušeno z důvodu podání ústavní stížnosti ve věci totožné s nyní probíhajícím řízením, kdy se žalobci domáhají bezdůvodného obohacení za užívání pozemků v jejich vlastnictví pouze za jiné období. Zásadní řešenou otázkou je ve stručnosti otázka toho, zda bezdůvodné obohacení představuje výši obvyklého nájemného v daném místě a čase, a to tržního, či ve výši nájemného regulovaného dle příslušného právního předpisu. Nutno uvést, že řízení, ve kterém byla podána ústavní stížnost, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 40/2013, prošlo všemi stupni soudní soustavy, žalobci byli neúspěšní, přičemž Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací vyslovil v rozhodnutí 28 Cdo 2710/2018 jednoznačný závěr, že bylo-li obvyklé nájemné v posuzovaném období dáno regulovanou cenou, nemůže výše bezdůvodného obohacení přesáhnout částku omezenou cenovými předpisy. Následně žalobci podali shora uvedenou ústavní stížnost.

Přerušování řízení podle ust. § 109 odst. 2 o.s.ř. dává soudu fakultativní možnost řízení přerušit, jsou-li zde důvody v tomto ustanovení uvedené. Soud prvního stupně zjevně neshledal důvod pro přerušování řízení, když řízení o ústavní stížnosti neshledal řízením takového charakteru, které by přerušování řízení odůvodňovalo. Řízení totiž bylo pravomocně skončeno, je zde rozhodnutí nejvyššího soudu. Řízení o ústavní stížnosti samo o sobě potom nemůže být bez dalšího důvodem pro přerušování řízení v jiné věci, když navíc Ústavní soud se věcí zabývá výhradně z toho pohledu, zda je soudní rozhodnutí v souladu s ústavním pořádkem či nikoli (viz rozhodnutí nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1917/2013).

Odvolací soud se tedy plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že podmínky pro přerušování řízení podle ust. § 109 odst. 2 o.s.ř. v daném případě nejsou dány.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 6. června 2019

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.